

вило? Има и добри хора. Ти и азъ, напримѣръ. . .  
А въ едно стихотворение, до нѣкоя си Н——а—  
цѣлъ Калигула. Заради нея искашъ да отсѣчешъ  
главитѣ на всичкитѣ жени — безъ изключение.  
Така и пишешъ:

На всички — до една! . . .

Не си се смилилъ и надъ майка си.

— Ехъ, Мирчо, Мирчо! . . Сигуръ мислишъ  
Господъ специално е избралъ вашата гимназия за  
поети — между тѣхъ надъ всички тебъ? . .

Поетъ! Знаешъ ли какво е туй?

Небесенъ избраникъ? Не. Великомжченикъ на  
земята. Не награди и вѣнци чака — а носи вѣчно  
терзанията на човѣка въ гърдитѣ си.

Виждалъ ли си истинскитѣ поети?

Познавашъ ли нашитѣ? Какъ живѣятъ?

Имашъ ли сили да гладувашъ — ти — нави-  
кналъ всѣки день четири пжти да ядешъ? Не слу-  
шай другаритѣ. Лъжатъ те. По-право сами се лъжатъ.  
Повѣрвай на чичо си... Жаля тебе, словослагатели-  
тѣ, читатели, книжаритѣ, плъхове по тавани — и  
тѣ имъ сж се наситили. . .

Най-после — добре — написалъ си ги.

Тегли те нѣщо. Набралъ се е циреятъ—про-  
билъ се. Защо да ги печаташъ?

✓ Смѣташъ, че щомъ излѣзе книжката — тълпи  
ще блокиратъ кжщата ни.

Овации ще правятъ — и на ржце ще те но-  
сятъ изъ улицитѣ? . .

✓ Единъ день законъ ще издадатъ — да пи-  
шатъ само гении — никакви таланти нѣма да при-  
знаватъ.

Много станаха. . . И тогава — ще грабятъ  
стиховетѣ имъ отъ печатницитѣ — прѣснички ка-